

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (druga izba)
z dnia 13 września 2005 r. *

W sprawie T-140/02

Sportwetten GmbH Gera, z siedzibą w Gerze (Niemcy), reprezentowana przez
adwokata A. Zumschlingego,

strona skarżąca,

przeciwko

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe
i wzory) (OHIM)**, reprezentowanemu przez D. Schennena i G. Schneidera,
działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

w której drugą stroną w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą Urzędu
Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (OHIM),
występującą przed Sądem w charakterze interwenienta, jest:

* Język postępowania: niemiecki.

Intertops Sportwetten GmbH, z siedzibą w Salzburgu (Austria), początkowo reprezentowana przez adwokata H. Pfeifera, a następnie przez adwokata R. Heimlera,

mającej za przedmiot skargę na decyzję Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 21 lutego 2002 r. (sprawa R 338/2000-4), wydaną w związku w postępowaniem w sprawie wniosku o unieważnienie graficznego wspólnotowego znaku towarowego INTERTOPS,

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (druga izba),

w składzie: J. Pirrung, prezes, A.W.H. Meij i I. Pelikánová, sędziowie,

sekretarz: J. Plingers, administrator,

po zapoznaniu się ze skargą złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 2 maja 2002 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 5 sierpnia 2002 r.,

po zapoznaniu się z odpowiedzią na skargę złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 22 sierpnia 2002 r.,

po zapoznaniu się z repliką złożoną w sekretariacie Sądu w dniu 7 stycznia 2003 r.,

po zapoznaniu się z dupliką złożoną przez interwenienta w sekretariacie Sądu w dniu 29 lipca 2003 r.,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 16 lutego 2005 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 11 stycznia 1999 r. Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (zwany dalej „Urzędem”) opublikował, zawnioskowaną przez interwenienta na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1), rejestrację jako wspólnotowego znaku towarowego przedstawionego poniżej oznaczenia graficznego, dla którego zastrzeżono kolor czerwony, biały i czarny:

- 2 Usługi, dla których wniesiono o rejestrację znaku towarowego, należą do klasy 42 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., zrewidowanego i zmienionego, i odpowiadają następującemu opisowi: „Usługi zakładów wzajemnych, usługi związane z zakładami wszelkiego rodzaju” (zwane dalej „omawianymi usługami” oraz „omawianym wspólnotowym znakiem towarowym”).
- 3 W dniu 17 maja 1999 r. skarżąca złożyła w Urzędzie, na podstawie art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 40/94, wniosek o unieważnienie omawianego wspólnotowego znaku towarowego. Na poparcie swego wniosku podniosła ona istnienie bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji określonej w art. 7 ust. 1 lit. f) i ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.
- 4 W tamtym czasie skarżąca sama była właścicielem niemieckiego znaku towarowego będącego słownym oznaczeniem INTERTOPS SPORTWETTEN (zwanego dalej „niemieckim znakiem towarowym”) dla takich samych usług jak usługi wskazane powyżej.
- 5 Decyzją z dnia 2 lutego 2000 r. Wydział Unieważnień Urzędu odrzucił wniosek o unieważnienie z uwagi na to, że omawiany wspólnotowy znak towarowy nie jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami.
- 6 Decyzją z dnia 21 lutego 2002 r. (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”) Izba Odwoławcza oddaliła odwołanie wniesione przez skarżącą i obciążyła ją kosztami związanymi z postępowaniem odwoławczym.
- 7 W istocie, zdaniem Izby Odwoławczej, ocenę, czy znak towarowy objęty jest zakresem stosowania art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94, należy oprzeć na badaniu samego znaku towarowego. Skarżąca nie utrzymywała jednak, że omawiany

wspólnotowy znak towarowy sam w sobie jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami, nawet w samych Niemczech. Zagadnienie, czy prawo publiczne sprzeciwia się oferowaniu przez interwenienta omawianych usług jako takich w części Wspólnoty lub czy ich reklama sama w sobie jest sprzeczna z przyjętymi obyczajami, nie ma żadnego związku ze znakiem towarowym, pod którym zdecydował się on oferować swoje usługi. Niemożność posługiwania się przez interwenienta omawianym wspólnotowym znakiem towarowym w Niemczech jest ostatecznie konsekwencją tego, że oferowanie omawianych usług jest zakazane, natomiast nie pozwala to na stwierdzenie zakazu używania tego znaku towarowego jako takiego. W rezultacie, zdaniem Izby Odwoławczej, nie ma potrzeby rozpatrzenia w szczególności kwestii, czy art. 7 rozporządzenia nr 40/94 należy interpretować w sposób autonomiczny, czy też z uwzględnieniem krajowych odrębności w danej dziedzinie, ani też rozpatrzenia wniosków, do których może prowadzić art. 106 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94.

Żądania stron

8 Skarżąca wnosi do Sądu:

- o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- o unieważnienie omawianego wspólnotowego znaku towarowego;
- posiłkowo, o stwierdzenie, że nie można powoływać się na omawiany wspólnotowy znak towarowy wobec niemieckiego znaku towarowego.

9 Urząd wnosi do Sądu o:

- oddalenie skargi;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

10 Interwenient wnosi do Sądu o oddalenie żądań skarżącej.

11 W duplice interwenient wnosi o dołączenie przez Sąd do akt sprawy decyzji Deutsches Patent- und Markenamt (niemiecki urząd ds. patentów i znaków towarowych) z dnia 23 sierpnia 2000 r., na mocy której zarządzono wykreślenie niemieckiego znaku towarowego.

12 Na rozprawie interwenient wniósł również o obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie pierwszego żądania skarżącej, mającego na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji

Zarzuty i argumenty stron

13 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności skarżąca podnosi jedyny zarzut, oparty na naruszeniu przez zaskarżoną decyzję art. 51 rozporządzenia nr 40/94 w zw. z art. 7 ust. 1 lit. f) i ust. 2 wspomnianego rozporządzenia.

- 14 Podnosi ona, że ustawodawstwa licznych państw członkowskich, w szczególności Niemiec, przewidują, że jedynie przedsiębiorstwa, które uzyskały zezwolenie władz krajowych na terytorium objętym ich właściwością, są uprawnione do oferowania omawianych usług. Ponieważ interwenient nie posiada zezwolenia na oferowanie omawianych usług w Niemczech, nie jest on uprawniony, z uwagi na art. 284 Strafgesetzbuch (niemiecki kodeks karny), do oferowania i reklamowania tych usług. Wyrokiem z dnia 14 marca 2002 r. Bundesgerichtshof (niemiecki trybunał federalny) zakazał mu reklamowania tych usług w Niemczech, a na mocy kilku niemieckich rozstrzygnięć prawnych zakazano osobom trzecim wykorzystywania omawianego wspólnotowego znaku towarowego w Niemczech. Ponadto interwenient sam przyznał w kilku sporach w Niemczech, że nie uzyskał on takiego zezwolenia. Skarżąca dodaje, że wspomniane powyżej ustawodawstwa krajowe, włączając w to art. 284 Strafgesetzbuch, są zgodne z prawem wspólnotowym (wyrok Trybunału z dnia 24 marca 1994 r. w sprawie C-275/92 Schindler, Rec. str. I-1039; wyrok Trybunału z dnia 21 września 1999 r. w sprawie C-124/97 Läärä i in., Rec. str. I-6067 oraz wyrok Trybunału z dnia 21 października 1999 r. w sprawie C-67/98 Zenatti, Rec. str. I-7289).
- 15 Zdaniem skarżącej z powyższego wynika, że omawiany wspólnotowy znak towarowy jest w Niemczech oraz w innych państwach członkowskich sprzeczny z porządkiem publicznym i przyjętymi dobrymi obyczajami w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94.
- 16 W tym względzie odsyła ona do decyzji wydanych przez Bundespatentgericht (niemiecki federalny sąd patentowy) w sprawach określanych jako „McRecht”, „McLaw” i „Cannabis”, ponieważ nawet jeśli w tych orzeczeniach nie została ustalona podstawa unieważnienia, stwierdzono w nich, że w przypadku gdy dany usługodawca nie jest uprawniony do oferowania swoich usług z uwagi na zakaz prawny, nie posiada on żadnych praw do znaku towarowego związanego ze świadczeniem tych usług.
- 17 Następnie skarżąca zaprzecza, że dla celów wykładni art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94 wymagane są jednolite standardy europejskie. W istocie z przywołanego powyżej orzecznictwa, a w szczególności z ww. wyroku w sprawie Zenatti, wynika, że na szczeblu europejskim należy uwzględnić krajową ocenę w zakresie uregulowania zakładów wzajemnych dotyczących wydarzeń sportowych.

Artykuł 106 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 nie oznacza, że ocenę tę należy uwzględniać jedynie na szczeblu krajowym, ale że może ona zostać wzięta pod uwagę również na szczeblu europejskim. Zdaniem skarżącej, w przeciwnym razie art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 byłby pozbawiony sensu, gdyż w przypadku gdy omawiany wspólnotowy znak towarowy mógłby być używany jedynie w części Wspólnoty, unieważnienie znaku towarowego byłoby wykluczone.

- 18 Skarżąca podnosi również, że mając na uwadze zasadę, zgodnie z którą warunkiem dalszej ochrony znaku towarowego jest jego używanie, jeżeli jego używanie jest wykluczone ab initio w odniesieniu do usług, dla których został on zarejestrowany, oraz jeżeli jego wszelkie używanie w innych celach jest zakazane w dziedzinie tych usług, w żaden sposób nie może być on wykorzystywany gospodarczo i nie istnieje żadne prawo do rejestracji. W odniesieniu do wspólnotowego znaku towarowego, jeżeli jego używanie w pojedynczym państwie członkowskim spełnia wymóg używania przewidziany w art. 15 rozporządzenia nr 40/94, to art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia wyraża zasadę, zgodnie z którą właściciel znaku towarowego może używać ten znak w całej Wspólnocie, z wyłączeniem jej nieznacznej części.
- 19 Ponadto skarżąca zwraca uwagę, że o rejestrację omawianego wspólnotowego znaku towarowego wniesiono w dniu 27 listopada 1996 r., wobec czego korzysta on z prawa pierwszeństwa w odniesieniu do niemieckiego znaku towarowego. Zatem jeżeli wspólnotowy znak towarowy nie zostanie unieważniony, nie będzie ona mogła używać niemieckiego znaku towarowego i to, pomimo że interwient nie jest uprawniony do oferowania tych usług w Niemczech.
- 20 Wreszcie, skarżąca kwestionuje zaleconą przez Urząd wykładnię art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94, zgodnie z którą przepis ten pozwala wyłącznie na dokonanie odmowy rejestracji znaków towarowych oczywiście sprzecznych z podstawowymi zasadami życia społecznego, takich jak stanowiące obrazę lub

zniewagę. W każdym razie, nawet jeśli przyjąć taką wykładnię, przepis ten został naruszony w niniejszym przypadku. W istocie, z przywołanego powyżej orzecznictwa wynika, że Trybunał przywiązuje dużą wagę do ochrony obywateli przed ryzykiem wykorzystywania ich zamiłowania do gier. Usługi, które poprzez wykorzystanie tego zamiłowania mogą doprowadzić kogoś do materialnej ruiny, należy oceniać w ten sam sposób co obrazę lub zniewagę.

- 21 Urząd i interwenient kwestionują zasadność niniejszego zarzutu.

Ocena Sądu

- 22 Przede wszystkim należy przypomnieć, że art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94 w brzmieniu obowiązującym do dnia 9 marca 2004 r., z którym to dniem weszło w życie rozporządzenie Rady (WE) nr 422/2004 z dnia 19 lutego 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 70, str. 1), przewiduje, że unieważnienia wspólnotowego znaku towarowego dokonuje się na podstawie wniosku do Urzędu „w przypadku, gdy wspólnotowy znak towarowy został zarejestrowany z naruszeniem przepisów [...] art. 7 [tego rozporządzenia]”.
- 23 Artykuł 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94 przewiduje, że nie są rejestrowane „znaki towarowe, które są sprzeczne z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami”, natomiast art. 7 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi, że „[u]stęp 1 stosuje się bez względu na fakt, że podstawy odmowy rejestracji istnieją tylko w części Wspólnoty”.
- 24 Jednocześnie należy stwierdzić, że skoro argumenty skarżącej odnoszą się, jej zdaniem, do innych państw członkowskich niż Niemcy, to nie zostały one poparte jakimkolwiek konkretnym i precyzyjnym dowodem. W konsekwencji, w tym zakresie, pozbawione są one znaczenia.

- 25 Następnie należy stwierdzić, że skarżąca nie utrzymuje, iż oznaczenie stanowiące omawiany wspólnotowy znak towarowy jest jako takie sprzeczne z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami ani też, że są z nimi sprzeczne usługi oznaczone tym znakiem towarowym. Jej argumenty odnoszą się w szczególności do twierdzenia, że na podstawie ustawodawstwa krajowego, przewidującego, iż jedynie przedsiębiorstwa, które uzyskały zezwolenie właściwych władz, są uprawnione do oferowania usług związanych z zakładami, interwenient nie może oferować i reklamować omawianych usług w Niemczech. W tym względzie bezsporne jest, że interwenient nie posiada zezwolenia na oferowanie omawianych usług w Niemczech.
- 26 Jednakże Sąd uznaje, że okoliczność ta nie skutkuje tym, iż omawiany wspólnotowy znak towarowy jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94.
- 27 W tym względzie należy przede wszystkim wskazać, jak to również zostało ustalone w zaskarżonej decyzji i co podtrzymują zarówno Urząd, jak i interwenient, że dla celów oceny, czy znak towarowy jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami, należy dokonać analizy samego znaku towarowego, tj. oznaczenia w związku z towarami lub usługami, dla których znak towarowy został zarejestrowany.
- 28 Należy w tym miejscu przypomnieć, że w wyroku z dnia 9 kwietnia 2003 r. w sprawie T-224/01 Durferrit przeciwko OHIM — Kolene (NU-TRIDE), Rec. str. II-1589, Sąd podkreślił, iż z łącznej lektury wszystkich akapitów art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 40/94 wynika, że odnoszą się one do samoistnych cech zgłoszonego znaku towarowego, a nie do okoliczności związanych z działaniem osoby zgłaszającej znak towarowy (pkt 76).

- 29 Wszakże okoliczność, iż interwenient nie może oferować i reklamować omawianych usług w Niemczech, nie może w żaden sposób zostać uznana za mającą związek z samoistnymi cechami tego znaku towarowego w rozumieniu powyżej wskazanej wykładni. W konsekwencji okoliczność ta nie może skutkować stwierdzeniem, że sam znak towarowy jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami.
- 30 Następnie należy wskazać, że żaden z argumentów podniesionych przez skarżącą w pozostałym zakresie nie jest w stanie zmienić tej oceny.
- 31 W istocie, jeżeli chodzi o rozstrzygnięcia Bundespatentgericht w ww. sprawach McRecht, McLaw i Cannabis, to z orzecznictwa wynika, że wspólnotowy system znaków towarowych jest systemem autonomicznym, którego stosowanie jest niezależne od wszystkich systemów krajowych [wyrok Sądu z dnia 5 grudnia 2000 r. w sprawie T-32/00 Messe München przeciwko OHIM (electronica), Rec. str. II-3829, pkt 47]. W konsekwencji rejestrację oznaczenia jako wspólnotowego znaku towarowego należy oceniać wyłącznie na podstawie właściwego uregulowania wspólnotowego [wyrok Sądu z dnia 9 października 2002 r. w sprawie T-36/01 Glaverbel przeciwko OHIM (Powierzchnia szklanej płytki), Rec. str. II-3887, pkt 34]. Wynika z tego, że wspomniane rozstrzygnięcia Bundespatentgericht nie mają znaczenia w niniejszej sprawie. W każdym razie należy stwierdzić, jak to przyznaje skarżąca, że żadne z tych rozstrzygnięć nie stwierdza istnienia podstawy unieważnienia. Zresztą dotyczą one oznaczeń i towarów odmiennych od występujących w niniejszej sprawie.
- 32 W odniesieniu do argumentu opartego na zasadzie, zgodnie z którą warunkiem ochrony znaku towarowego jest jego używanie, wystarczy przypomnieć — jak to zostało wskazane powyżej — że dla celów stosowania art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94 należy dokonać analizy samego znaku towarowego, tj. oznaczenia w związku z towarami lub usługami, dla których znak towarowy został zarejestrowany. Wynika z tego, że wszelkie kwestie związane z używaniem omawianego wspólnotowego znaku towarowego pozostają bez znaczenia dla celów stosowania tego przepisu.

33 W odniesieniu do argumentu, iż w przypadku gdy omawiany wspólnotowy znak towarowy nie zostanie unieważniony, skarżąca nie będzie mogła używać swojego niemieckiego znaku towarowego, wystarczy wskazać, że nawet jeśli jest to prawdą, okoliczność ta pozbawiona jest znaczenia dla zagadnienia, czy wspólnotowy znak towarowy jest sprzeczny z porządkiem publicznym lub przyjętymi dobrymi obyczajami. To ostatnie zagadnienie związane jest bowiem, wyłącznie na potrzeby rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, z bezwzględnymi podstawami odmowy rejestracji, określonymi w art. 7 rozporządzenia nr 40/94, które są przedmiotem niezależnej oceny, bez jakiegokolwiek związku z innymi znakami towarowymi. Kwestia używania przez skarżącą jej niemieckiego znaku towarowego nie ma zatem znaczenia w niniejszej sprawie.

34 Wreszcie, w odniesieniu do argumentu opartego na art. 106 ust. 2 rozporządzenia nr 40/94 należy przypomnieć, że przepis ten przewiduje, iż „[n]iniejsze rozporządzenie, jeżeli nie stanowi inaczej, nie wpływa na prawo do wszczęcia postępowania na mocy prawa cywilnego, administracyjnego lub karnego państwa członkowskiego lub na podstawie przepisów prawa wspólnotowego do celów zakazu używania wspólnotowego znaku towarowego w zakresie, w jakim używanie krajowego znaku towarowego może być zakazane przez ustawodawstwo danego państwa członkowskiego lub prawo wspólnotowe”.

35 Przepis ten wskazuje wprawdzie, że używanie znaku towarowego może zostać zakazane w szczególności na podstawie zasad porządku publicznego lub przyjętych dobrych obyczajów, niezależnie od faktu, że znak ten jest chroniony wspólnotową rejestracją, jednakże nie wynika z niego, że możliwość ta ma znaczenie dla poruszonego przez skarżącą zagadnienia, uregulowanego w art. 51 ust. 1 lit. a) rozporządzenia nr 40/94, które dotyczy zgodności rejestracji tego znaku towarowego z przepisem art. 7 tego rozporządzenia. W konsekwencji niniejszy argument należy odrzucić.

36 Ponadto, ponieważ orzeczono powyżej, że okoliczność, iż interwenient nie jest uprawniony do oferowania i reklamowania omawianych usług w Niemczech, w żaden sposób nie skutkuje tym, że omawiany znak towarowy spełnia przesłanki art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94, nie ma potrzeby dokonania analizy

zagadnienia będącego przedmiotem wymiany uwag przez strony, czy przepis ten należy interpretować w sposób autonomiczny. Tak samo nie ma potrzeby zbadania prawidłowości zaleconej przez Urząd wykładni tego przepisu, ani też rozpatrzenia podniesionych przez skarżącą w replice argumentów w przedmiocie tej wykładni.

37 Wreszcie, ponieważ okoliczność, iż interwenient nie jest uprawniony do oferowania i reklamowania omawianych usług w Niemczech, nie ma znaczenia w ramach stosowania art. 7 ust. 1 lit. f) rozporządzenia nr 40/94, nie zachodzi potrzeba zbadania, czy — jak to utrzymuje interwenient — okoliczność ta związana jest z naruszeniem swobodnego przepływu usług.

38 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że jedyny zarzut podniesiony na poparcie pierwszego żądania należy oddalić, a co za tym idzie, należy oddalić to żądanie.

W przedmiocie drugiego żądania, mającego na celu unieważnienie omawianego wspólnotowego znaku towarowego

39 W odniesieniu do drugiego żądania należy wskazać, że z kontekstu, w jakim występują żądania pierwsze i drugie, wynika, iż drugie żądanie zakłada, że pierwsze, mające na celu stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, zostanie uwzględnione przynajmniej w części, oraz — jak to również potwierdziła skarżąca podczas rozprawy — że drugie żądanie zostało wniesione jedynie w przypadku uwzględnienia pierwszego.

- 40 Ponieważ Sąd nie przychylił się do konieczności stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, rozstrzygnięcie o dopuszczalności i zasadności drugiego żądania nie jest konieczne (zob. podobnie wyrok Sądu z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie T-66/03 „Drie Mollen sinds 1818” przeciwko OHIM — Nabeiro Silveria (Galaxia), *Zb.Orz.* str. II-1765, pkt 50 i 51).

W przedmiocie trzeciego żądania, wniesionego posiłkowo i mającego na celu stwierdzenie, że nie można powoływać się na omawiany wspólnotowy znak towarowy wobec niemieckiego znaku towarowego

Argumenty stron

- 41 Na poparcie swego żądania skarżąca wyjaśnia, że należy wyraźnie ustalić, iż omawiany wspólnotowy znak towarowy nie przyznaje jego właścicielowi skutku całkowitej „blokady” na całym terytorium Wspólnoty, jeżeli nie może on go używać w jednej z jej części, podczas gdy innym przedsiębiorstwom przysługuje taka możliwość.
- 42 Podczas rozprawy Urząd i interwenient podnieśli, że trzecie żądanie należy odrzucić jako niedopuszczalne z uwagi na brak wystarczającej argumentacji i ze względu na fakt, że takie rozstrzygnięcie należy do zakresu prawa krajowego, a nie do właściwości Sądu.

Ocena Sądu

- 43 Z uwagi na to — jak to zostało stwierdzone powyżej — że wniesione tytułem żądania głównego żądania pierwsze i drugie należy oddalić, konieczne jest orzeczenie w przedmiocie żądania wniesionego posiłkowo.

- 44 Jednakże, ponieważ skarżąca nie przedstawia żadnego dowodu na poparcie trzeciego żądania, należy odrzucić je jako niedopuszczalne, gdyż nie spełnia ono wymogów określonych w art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu, zgodnie z którym skarga powinna zawierać między innymi zwięzłe przedstawienie zarzutów prawnych.

W przedmiocie żądania wniesionego przez interwenienta, mającego na celu dołączenie do akt sprawy decyzji, na mocy której Deutsches Patent- und Markenamt zarządził wykreślenie niemieckiego znaku towarowego

- 45 W tym względzie wystarczy wskazać, że ponieważ nie ma potrzeby orzekania w przedmiocie żądania skarżącej, mającego na celu unieważnienie omawianego wspólnotowego znaku towarowego, a niniejszą skargę w pozostałym zakresie należy w części oddalić i w części odrzucić, orzekanie w przedmiocie niniejszego żądania interwenienta nie jest konieczne.

W przedmiocie kosztów

- 46 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu Sądu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. W niniejszym przypadku skarżąca przegrała sprawę, a Urząd wniósł o obciążenie jej kosztami postępowania. Również interwenient wniósł podczas rozprawy o obciążenie skarżącej kosztami postępowania. Fakt, iż złożył on taki wniosek dopiero w trakcie rozprawy, nie sprzeciwia się jego uwzględnieniu (wyrok Trybunału z dnia 29 marca 1979 r. w sprawie 113/77 NTN Toyo Bearing i in. przeciwko Radzie, Rec. str. 1185, oraz opinia rzecznika generalnego Wagnera w tej sprawie, Rec. str. 1212, 1274). Skarżącą należy zatem obciążyć kosztami postępowania w całości.

Z powyższych względów

SĄD (druga izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Umarza się postępowanie w zakresie żądania skarżącej, mającego na celu unieważnienie graficznego wspólnotowego znaku towarowego zawierającego słowny element INTERTOPS oraz w zakresie żądania interwenienta, mającego na celu dołączenie dokumentu do akt sprawy.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje w części oddalona i w części odrzucona.
- 3) Skarżąca zostaje obciążona kosztami postępowania w całości.

Pirrung

Meij

Pelikánová

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 13 września 2005 r.

Sekretarz

Prezes

H. Jung

J. Pirrung